

CSUDAY CSABA

A partokon romok

FELESÉGEMNEK, SZÜLETÉS NAPJÁRA

Amikor még percek nélkül szállt az óra,
s bár minden zárva volt, tágult a határ,
álmunk nem vált, még nem foszlott valóra,
hajóorrunk szélbe fordult, elment. Vége már?

A kikötőket hínáros gát zárja el,
a partokon romok, véglények sokasága,
a dombokon az erdő már telet lehel,
és csak benned él a nyár, a kék, a sárga.

Ebben kell hinned, elmúlik nemsokára,
csendes álmot hoz, békét az éjszaka,
megtérsz a vízhez, sebedet mossa árja,

szemedet, ha villám hirtelen lezárja,
fordulj magadba, halld, zörög szíved szava,
de remény-jelet vés társad homlokára.

Lovas, 2021. augusztus

Színházban, kidőlt diófa

Álmomban színházba mentünk.
Mire odaértünk az előcsarnok kiürült,
csak egy jegyszédő állt a bejáratnál,
két tablettát adott és azt mondta,
mire vége az előadásnak, meghalunk.
Kicsit csodálkozva ültem a helyemre,
nem tudtam elképzelni, mi lesz.
A darab egyetlen jelenet volt: kihalt tér közepén
öregember, szappanbuborékot ereget.
Ömlik az eső, de az öreg nem ázik: egy kalapos asszony
ernyőt tart fölé. Semmi hang, csak az eső zuhogása.
A színjátszós gömbök fürtökben *szállnak a magosba*.
A monoton zajtól elaludtam. Álmomban
kidőlt, óriás diófa voltam, csupasz ágaim
szürkén, kuszán borultak a földre.

Az alkonyatban rigók jöttek énekelni,
de látványomtól rémulten menekültek.
Talpra álltam volna, de gyökereim megszakadtak.
Legvastagabb ágammal igyekeztem felkönyökölni,
de nem bírtam, fogott a talaj. Nem értettem,
hogyan történt, mért zuhantam el. Talán a szélvihar.
Rémlik, próbáltam nem tenni kárt
semmiben. A terasz, melynek árnyat adtam,
a ház, ahol sokan pihentek, épen maradt.
A hinta is, csak a szilvafából tört le pár gally.
Most itt fekszem, várom a fűrészt. Az ébredést?

Virányos, 2021. március

Az Ellis

Háttal fáklyának nőnek
árnyékaink egyre nőnek
kivándorlás bevándorlás
csak mángorlás mángorolás
nem találjuk a nevünket
a Hivatal nem süvegelt
átúsznánk a Szabadságra
biztos telne új ruhára
nem kellene totojázni
de kellene némi mázli
hogy a szobrot zsebre vágjuk
ha nem volna rajta már lyuk
hazamegyünk üres kézzel
nem csatázunk irokézzel
túrunk földet túrunk igát
jó nekünk a mohácsi gát
vivát vivát vivát vivát

Virányos, 2021. március

Ha mégis

Ha a köd, sár, sötét és télmocsok után
újra szétkéklük útszélén, kerti zugokban anyám
virága, a nefelejcs, emlékemben ő is kinyílik,
aprómintás ruhájában újra beáll a képbe,
a maga ültette margaréták közé, mint akit
foglyul ejtett a derekáig érő szár- és szziromsereg.
Mögötte nőszirm, érdes fügelomb, fehér akác.
De emlék-anyám a képbe cövekelve mintha tétovázna,
mintha nem tudná, eltűnjön-e a tülekedésben,
s csak a fehér sugarak, a sárga bibék maradjanak helyén,
és a zöld, a zöld, vagy kitörjön-e az időtlenségéből, szálljon-e
hozzánk, mondja-e, váltig ismétlje-e hogyan tartotta meg
virág-voltában az Egy szerelme. Emléke, képe
ezt választja inkább, a némaságot. Mosolya így mondja:
eget tükröz hamar a nefelejcs, a nőszirm, buján
zsúfolódik a fügelevél, és mézillatot hint a fehér akác.

Virányos, 2021. február 23.

Holdtölte

Minden dalos madár elhallgatott
ezüst nyálában tántorog a Hold
fűrészkorongja szeli az eget
Minden dalos madár elhallgatott

béna-kábultan gubbaszt a fészken
Némultan szórja szikráit a gép
betontéglák falaznak felleget
térkövek fednek hulló csillagot

Hang se hallik néma kábulatban
kéken véresen leng az égi fény
Ezüst nyálába hanyatlik a Hold
minden dalos madár elhallgatott

Lovas, 2020. augusztus 1.

